

משאלות קערת האורז

סין

גברת זקנה בשם ני-הו אימצה שלושה בנים בני אחת-עשרה מבית יתומים. שמותיהם היו לאן-דוא, סווא-יוב וגוב-סיר. גברת ני-הו הלבישה את לאן-דוא ואת סווא-יוב בבגדים יפים ושלחה אותם לבית הספר, כדי שילמדו ויתחנכו שם. לגוב-סיר, שהיה עיוור, התייחסה כמו למשרת. הוא הולבש בבגדי סחבות ישנים וניזון משאריות. גם חייב היה לדאוג לכל צרכיה של הגברת ולא נשלח לבית הספר. לילה אחד, כשכולם ישנו, פרצה דליקה בחדר בו אוחסן אורז והיא התפשטה מהר לכל הבית. גוב-סיר התעורר והתחיל לצעוק כדי להזהיר את כולם בבית. לאן-דוא וסווא-יוב התעוררו וברחו החוצה. גוב-סיר ידע שלגברת ני-הו

קשה ללכת ללא עזרה והוא פנה לעזור לה. כשהגיע אליה הלהבות היו כבר קרובות אליהם.

"מהר, גברת ני-הו! הובילי אותי" קרא גוב-סיר העיוור. הוא לקח את הגברת על גבו ועל פי הנחיות שלה הם יצאו מהסכנה.

"סיכנת את חייך כדי להציל אותי" אמרה הגברת "אתה נער אמיץ ולא אנוכי, גוב-סיר. סוף-סוף מצאתי בידינו של מי להפקיד את קערת האורז. כעת אוכל לנוח בשלום."

ואז מסרה לגוב-סיר קערת אורז. "קערה זו יכולה למלא משאלות. אתה יכול לעשות משאלה כל שנה, שתיים כל שנתיים או שלוש כל שלוש שנים. אך אם הקערה תישבר כל מה שניתן על ידה ילך לאבוד. שמור טוב עליה ועשה משאלות בחוכמה" אמרה הגברת ועצמה את עיניה לתמיד.

לאן-דוא וסווא יוב השאירו לגוב-סיר את קבורת

האם המאמצת הזקנה. אך לפני שקבר אותה אמר גוב-סיר "הייתי רוצה לראות. אז הייתי יכול לזכור אותה יותר טוב." כשרק אמר את המילים המשאלה התמלאה, נפתחו עיניו והוא יכול היה לראות. הוא שמח מאוד. הוא נרשם לבית הספר, מצא עבודה בחנות סמוכה והתחיל לבנות את הבית מחדש. "כנראה החום והעשן של הדליקה הבריאו את עיניו" אמרו האנשים בכפר, אך לאן-דוא וסווא-יוב לא האמינו בכך ושאלו את גוב-סיר. הוא סיפר להם על קערת האורז וכשהם דרשו שגם הם יזכו בה הסכים ברצון. הוא חזר לפניהם על הדברים והעצה שאמרה הגברת הזקנה. "מה תרצו?" שאל גוב-סיר. "בית. והרבה אוכל.. לתמיד" ענה לאן-דוא. "ויהיה נחמד אם נוכל לקבל ציונים טובים בבית הספר בלי לטרוח הרבה בלימודים" הוסיף

סווא-יוב. ובדיוק כפי שאיחלו, מול ביתה של הגברת הזקנה שנשרף נעמד בית חדש. בפנים היה אוכל רב במזווה, במטבח ועל השולחן. לאן-דוא וסווא-יוב התיישבו מיד לשולחן וכל אחד מהם לקח אגס כדי לאכול. מיד הופיעו על השולחן שני אגסים אחרים. אחר כך התברר להם שהם יודעים לעשות כפל וחילוק בלי ללמוד אותם. "זה בדיוק מה שרצינו" אמרו "אין לנו יותר צורך ללכת לבית הספר, או לעבוד או להיות רעבים.. לעולם!" וכך הם גם נהגו. הם ישבו בטל כל הזמן, אכלו, שיחקו ונחו.. יום אחרי יום והיו מאושרים כך. גם גוב-סיר היה מרוצה, כי הוא יכול היה לעשות מה שאהב ביותר, ללמוד. הוא קרא ולמד כמה שרק יכול היה. כך עברו שלוש שנים והגיע זמן שהנערים, שהיו כבר בני ארבע-עשרה, יביאו את משאלתם

השניה.

"מה משאלתכם?" שאל גוב-סיר.

"בית שלי בלבד, ליד הנהר, וארגז מלא זהב"
אמר לאן-דוא. הקערה מילאה את משאלתו
מיד.

"גם אני רוצה בית משלי, אך גדול יותר מזה
של לאן-דוא, ולא ליד נהר אלא בפסגת גבעה.
.. שני ארגזי זהב" אמר סווא-יוב. גם המשאלה
שלו התמלאה.

"אני רוצה ספרייה מלאת ספרים. הרבה
ספרים, מספיק כדי להעסיק אותי במשך
שלושת השנים הבאות" אמר גוב-סיר בחיוך.
הקערה מילאה את רצונו.

לאן-דוא וסווא-יוב צחקו. "ספרים? לא תוכל
לאכול אותם ולא לקנות בהם דברים יפים.
ספרים הם רק ניר מלא במילים משעממות"
אמרו.

גוב-סיר בילה את שלושת השנים הבאות

בקריאה, ובאותו הזמן הלך גם לבית הספר
ועבד בחנות בכפר. לאן-דוא וסווא-יוב חיו כל
אחד בביתו עם ארגזי הזהב שלהם. הם בילו
את שלושת השנים הבאות באכילה ובמשחק,
נחו והשמינו.

כעבור שלוש שנים, והם היו כבר בני
שבע-עשרה, הופיעו שניהם בביתו של גוב-סיר.
לאן-דוא דרש עכשיו "אני רוצה שבית מידות
יחליף את הבית שלי. שיהיה בו חדר אחד מלא
זהב וגם שתהיה לי גם אישה יפה וצייתנית
שתוליד לי בנים בריאים וחזקים. אני רוצה גם
תואר. אני רוצה להיות המושל המצליח והחכם
ביותר שהיה אי-פעם בכפר הזה."

מיד אחריו דרש סווא-יוב "גם אני רוצה בית
מידות שיחליף את הבית הישן שלי. שיהיו בו
שני חדרים מלאי זהב וגם אישה יותר יפה
וצייתנית יותר מזו של לאן-דוא, ושהיא תוליד לי
בנים רבים חזקים ובריאים. ואני רוצה מעמד

של סוחר החכם והמוצלח ביותר שהיה בכפר
הזה אי-פעם."
"ואתה, גוב-סיר?" שאלו שני הבנים.
"הייתי רוצה שהספרים האלה שכבר קראתי
ושמהם למדתי, יוחלפו בספרים חדשים, שעוד
לא קראתי" ענה גוב-סיר ללא היסוס.
לאן-דוא וסווא-יוב צחקו, נענעו בראשיהם
ואמרו "לעולם לא תהיה נבון?"
קערת האורז נתנה להם את המשאלות.
לאן-דוא וסווא-יוב נהנו מאוד מהסידור החדש.
גוב-סיר המשיך ללמוד ולעבוד, כפי שעשה עד
כה. בנות חייו העשרים התקבל כמורא בבית
הספר וגם התחתן עם בת בעל החנות בו עבד.
בינתיים ללאן-דוא ולסווא-יוב נולדו לכל אחד
שני בנים.
הגיע זמן לבנים, או יותר גברים צעירים להביא
את המשאלה הרביעית.
"הביאו משאלות נבונות" הזהיר אותם גוב-סיר.

"אני רוצה את קערת האורז לעצמי!" קרא
לאן-דוא "שהיא תמלא את משאלותיי בלבד!"
"לא! אני רוצה אותה לעצמי!" קרא סווא-יוב
וחטף את הקערה.
"אני אמרתי זאת קודם!" התווכח לאן-דוא
והתחיל להיאבק על הקערה.
קלינק! הקערה נפלה לרצפה ונשברה לחתיכות
קטנות.
"מה עשיתם! מה עשיתם!" קרא גוב-סיר "אני
לא יכול לראות!" כי הקערה לקחה ממנו את
כושר ראייה שקיבל ממנה לפני תשע שנים. כל
הספרים שלו נעלמו מיד אף הם.
לאן-דוא וסווא-יוב רצו לבדוק את הרכוש
שלהם. במקום בו עמדו בתי המידות שלהם
היה רק אחו, מלא עשב ופרחי בר. הם גם לא
מצאו את נשותיהם ואת ילדיהם. אף מטבע
זהב לא נשאר בשום מקום.
אך האסון האמיתי היה כשהם הבינו שאבדו

את העמדות שלהם. במקום מושל מוכר ונבון
וסוחר מצליח הפכו לבחורים פשוטים שלא ידעו
לקרוא או לעשות חשבון.
כשנודע ללאן-דוא ולסווא-יוב שגוב-סיר עדיין
מלמד, הלכו לבקר אצלו.
"איך קורה" שאלו "שאבדת את מאור עיניך וכל
הספרים שלך אך אתה עדיין יכול לקרוא,
לכתוב וללמד?" שאל לאן-דוא.
"ואישתך עדיין אתך?" השתומם סווא-יוב.
"הראיה ניתנה לי על ידי הקערה, והיא גם
לקחה אותה ממני. אך היא לא לקחה את מה
שראיתי בעיניי. היא לקחה את הספרים ולקחה
אותם, אך לא יכלה לקחת ממני את מה
שלמדתי מהם. כך גם עם אישתי. לא ביקשתי
אותה מהקערה. היא אישה ממשית, כמוני
וכמוכם."
לאן-דוא וסווא-יוב הבינו עכשיו את טיפשותם
ואנוכיותם. הם התביישו מאוד. הם נרשמו

לבית הספר והיו לתלמידים המבוגרים ביותר
שם, אבל גם השקדנים ביותר. הם לא רצו
עכשיו להפסיד אף רגע.
גוב-סיר הוכר כמורה החכם והנבון ביותר מכל
המורים שלימדו אי-פעם בסין. על שולחנו
עמדה תמיד קערת אורז, מודבקת מהרבה
חתיכות קטנות.